

Arrest

nr. 78 651 van 30 maart 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Azerbeidzjaanse nationaliteit te zijn, op 30 december 2011 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 november 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 23 januari 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. MOSKOFIDIS, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers kwamen op 17 februari 2011 toe op Belgisch grondgebied en dienden op 18 februari 2011 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 29 november 2011 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekers werden hiervan per aangetekend schrijven d.d. 30 november 2011 in kennis gesteld.

Dit vormen de bestreden beslissingen. Deze zijn als volgt gemotiveerd:

Ten aanzien van eerste verzoeker:

“A. Feitenrelaas

U, een Azerbeidzjaans staatsburger van Azerische origine en afkomstig uit Soumgait, verklaart omwille van de volgende redenen uw land van herkomst te hebben verlaten. Sinds 2000 bent u een actief lid van de oppositiepartij Musavat. In 2003 vonden er presidentsverkiezingen plaats. Voor deze verkiezingen werd u op 14/11/2003 opgeroepen door de politie en op 15/11/2003 door het parket om er zich aan te bieden. Op 17/11/2003 nam u deel aan een manifestatie van Musavat en the Popular Front in Baku. Toen u hierna naar huis ging werd u opgepakt door de politie en meegenomen naar het politiebureau. Diezelfde dag werd u vrijgelaten. Op 18/11/2003 nam u opnieuw deel aan een manifestatie van de oppositie in Baku. De politie kwam toen gewelddadig tussen en u werd geslagen waarna u het bewustzijn verloor. U kwam terug bij in een hospitaal waar u tot 10/12/2003 werd opgenomen. Enkele dagen hierna werd u opgepakt door het parket en gedurende drie dagen vastgehouden waar tijdens u werd geslagen. Na deze presidentsverkiezingen werd u omwille van uw deelnames aan manifestaties nog ettelijke keren meegenomen door mensen in burger waarna u werd geslagen. Uw vrouw kon geen werk vinden omwille van uw politieke activiteiten. U had een kleine juwelierszaak en op 25/08/2010 plaatste een cliënt een bestelling bij u, hij gaf u goud en diamant ter waarde van 60.000 Manat waarmee u een juweel diende te ontwerpen. Op 25/09/2010 was de bestelling klaar en bracht u uw cliënt hiervan op de hoogte. Dezelfde dag nog werd u echter thuis overvallen en namen dieven de bestelde juwelen mee. Uw cliënt kwam 's avonds langs en gaf u tot 10/10/2010 de tijd om hem 60.000 Manat terug te betalen. U verkocht uw huis en kon de cliënt reeds 28.000 Manat betalen. Op 12/10/2010 ontving u een convocatie waarbij u zich op 15/10/2010 bij de politie diende aan te bieden, hetgeen u deed. U werd toen 2 dagen vastgehouden en geslagen. Op 07/11/2010 vonden er parlementsverkiezingen plaats en u trad op als waarnemer voor Musavat in kiesbureau nr. 43. U stelde fraude vast en klaagde dit aan. Hierna werd u door 2 personen in burger meegenomen en in elkaar geslagen. Op 09/11/2010 dook u met uw gezin onder bij een vriend in Gebele. U vernam dat op 20/11/2010 de wijkagent een convocatie aan uw moeder had overhandigd waarin vermeld stond dat u zich op 23/11/2010 bij het parket van Soumgait diende aan te bieden. Op 10/02/2011 heeft u samen met uw vrouw H. A. (...) (O.V. 6.770.201) verborgen in een vrachtwagen jullie land van herkomst verlaten. Op 17/02/2011 kwamen jullie in België aan en vroegen jullie asiel aan. U bent in het bezit van de volgende documenten: identiteitskaarten, uw rijbewijs, geboorteaktes, huwelijksakte, uw lidkaart van Musavat, een brief dd. 02/01/2010 van een vertegenwoordiger van Musavat, een attest van hospitalisatie van 19/11/2003 tot 10/12/2003, twee convocaties voor de politie dd. 14/11/2003 en dd. 12/10/2010, en twee convocaties voor het parket dd. 15/11/2003 en dd. 20/11/2010.

B. Motivering

Uit uw verklaringen (CGVS p. 3) blijkt dat u sinds 2000 lid bent van de oppositiepartij Musavat. U nam actief deel aan verkiezingscampagnes, deed aan propaganda, en nam deel aan manifestaties en meetings, ten gevolge waarvan u ernstige problemen ondervond. Er dient echter te worden opgemerkt dat er, ondanks de door u voorgelegde lidkaart en brief van een vertegenwoordiger van Musavat, op basis van uw verklaringen geen geloof kan worden gehecht aan uw politiek engagement en bijgevolg aan de problemen die u naar aanleiding hiervan zou ondervonden hebben. U vertoont immers een gebrek aan kennis met betrekking tot de partij waarvan u lid was en de algemene politieke situatie in Azerbeidzjan. Ook stroken uw verklaringen niet met de informatie voorhanden op het Commissariaat-generaal, waarvan zich een kopie in het administratief dossier bevindt.

Zo verklaart u (CGVS p. 4) dat u ernstige problemen ondervond met de autoriteiten omwille van uw activiteiten in het kader van de presidentsverkiezingen van 2003. Zo werd u tweemaal opgeroepen, eens door de politie op 14/11/2003 en eens door het parket op 15/11/2003, opdat u niet zou meedoen aan de manifestaties die toen plaatsvonden. U stelt dat **16 november 2003** de verkiezingsdag was en bevestigde uitdrukkelijk dat u toen **respectievelijk 2 dagen en 1 dag voor de presidentsverkiezingen** werd opgeroepen. Verder stelde u uitdrukkelijk dat u twee dagen na deze presidentsverkiezingen, nl. op 18/11/2003, tijdens een manifestatie door de politie werd geslagen waarna u het bewustzijn verloor en werd opgenomen in het hospitaal waar u tot 10/12/2003 verbleef. Ter ondersteuning van deze verklaringen legt u twee convocaties dd. 14/11/2003 en 15/11/2003, en een attest van hospitalisatie van 19/11/2003 tot 10/12/2003 voor. Dit laatste document stelt, op basis van uw verklaringen (zie vertaling in groene map document 9), dat u op een manifestatie werd aangevallen door de politie. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt echter dat deze presidentsverkiezingen niet, zoals u stelt, op 16 november 2003 maar op **15 oktober 2003** plaatsvonden. Bijgevolg kan er geen geloof worden gehecht aan uw beweringen als zou u 2 dagen en 1 dag voor de presidentsverkiezingen van 2003 door de autoriteiten zijn opgeroepen, en 2 dagen na deze presidentsverkiezingen tijdens een manifestatie door de politie zijn geslagen waarna u diende te worden opgenomen in een hospitaal. Aangezien deze twee convocaties en het attest van hospitalisatie dateren van november 2003 en bijgevolg onmogelijk

eventuele problemen vlak voor en na de presidentsverkiezingen van 15 oktober 2003 kunnen staven, maar integendeel enkel de bedrieglijkheid van uw verklaringen bevestigen, hebben deze documenten geen bewijswaarde omtrent de problemen die u kende n.a.v. de presidentsverkiezingen van 2003. Verder verklaart u (CGVS p. 6-8) dat u tijdens de parlementsverkiezingen van 2010 optrad als waarnemer voor Musavat in het kiesbureau nr. 43 waarna u eveneens ernstige problemen heeft ondervonden. Uw verklaring dat er op het stembiljet dat wordt uitgereikt aan een kiezer zich geen handtekening en geen stempel bevindt van een lid van de kiescommissie, valt echter niet te rijmen met de informatie voorhanden op het Commissariaat-generaal waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd. Evenmin valt uw bewering dat wanneer een kiezer zijn stembiljet krijgt, er geen bepaalde handeling door een lid van de kiescommissie wordt verricht, te rijmen met voornoemde informatie. Uw motivering dat u niks heeft gezien en redelijk snel werd meegenomen door uw belagers, is onafdoende. U verklaart immers dat u diende toe te zien op het goede verloop van de verkiezingen, dat u de regels kent hoe alles correct diende te verlopen, en dat u de fases kent die moeten doorlopen worden als een kiezer wil stemmen. U verklaart ook dat u pas in de namiddag werd meegenomen door uw belagers, zodat u ruimschoots de tijd heeft gehad om het verloop van het stemmen te aanschouwen. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u toen optrad als waarnemer, waardoor er evenmin geloof kan worden gehecht aan de problemen die u toen zou hebben gekend. Wat betreft de problemen die u kende nadat u per convocatie dd. 12/10/2010 zich op 15/10/2010 bij de politie diende aan te bieden, verklaart u (CGVS p. 5) dat de politie u toen niet zei tegen wanneer u het geld aan uw cliënten diende terug te betalen noch hoeveel u aan hen moest betalen. In de door u bij de Dienst Vreemdelingenzaken ingevulde vragenlijst van het Commissariaat-generaal (vragenlijst p. 2) meldt u echter dat u door de politie één maand de tijd kreeg om de resterende 32.000 Manat te betalen en indien u dat niet zou doen zou er een gerechtelijk onderzoek tegen u worden opgestart. Bij confrontatie (CGVS p. 10) bleef u erbij dat de politie u toen geen tijdslimiet oplegde noch een bepaalde som bepaalden, hetgeen echter deze tegenstrijdigheid niet opheft. U verklaart ook (CGVS p. 9) dat toen u ondergedoken leefde in Gebele, uw moeder een convocatie dd. 20/11/2010 ontving opdat u zich zou aanbieden bij het parket. U vermoedt dat u zich diende aan te bieden omdat er een gerechtelijk onderzoek tegen u liep m.b.t. de som geld die u nog diende te betalen aan uw cliënten. Gevraagd naar een stand van zaken kan u hier geen verdere informatie over geven. U heeft vanuit België enkel contact gehad met uw moeder maar u heeft haar hierover geen vragen gesteld omdat ze ziek is en u haar niet ongerust wil maken (CGVS p. 2). U heeft nooit op enige andere manier geprobeerd informatie in te winnen over de actualiteit van uw problemen. U heeft geen contact genomen met uw zus of twee broers noch met andere leden van Musavat. Uw motivering (CGVS p. 9-10) dat u bang bent om hen te bellen omdat u vreest dat de telefoon zal worden afgeluisterd en de autoriteiten zo te weten zullen komen waar u verblijft, is onafdoende. Vooreerst moet worden opgemerkt dat deze motivering om geen contact te nemen met uw familie of leden van Musavat contradictorisch is aangezien u wel telefonisch contact had met uw moeder. Ook moet worden opgemerkt dat er nog voldoende andere communicatiemiddelen voorhanden zijn om contact op te nemen met het thuisfront, zoals onder meer het internet of een eenvoudige briefwisseling, hetzij rechtstreeks, hetzij via derden. Van een asielzoeker kan redelijkerwijs worden verwacht dat hij geregeld pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen en een niet aflatende en doorgedreven belangstelling heeft voor zijn zaak. Uw nalatige handelingen wijzen op een gebrek aan interesse en doen ernstige twijfels rijzen over de ernst van uw vrees voor vervolging in Azerbeidzjan als ook over de geloofwaardigheid van uw problemen. Bovenstaande vaststellingen zijn van die aard dat er in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden weerhouden. De door u neergelegde documenten kunnen deze conclusie niet wijzigen. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat documenten die worden ingediend ter ondersteuning van een aangehaald relaas en vervolgingsfeiten slechts in aanmerking kunnen worden genomen voor zover deze een coherent, plausibel en waarachtig relaas ondersteunen, wat in casu niet het geval is gelet op bovenstaande vaststellingen. Verder kan nog het volgende over deze documenten worden opgemerkt. De identiteitskaarten, uw rijbewijs, geboorteaktes, en huwelijksakte, bevatten louter persoonsgegevens die niet worden betwist. Uw lidkaart van Musavat attesteert enkel uw lidmaatschap maar levert geen informatie over uw beweerdde politieke activiteiten noch over uw problemen. De brief dd. 02/01/2010 van een vertegenwoordiger van Musavat doet geen afbreuk aan de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen aangezien getuigschriften van een politieke beweging, die een bijkomend bewijs kunnen zijn van de aangehaalde feiten, op zich niet voldoende zijn om het gebrek aan geloofwaardigheid van het relaas van een asielzoeker te herstellen. De twee convocaties voor de politie dd. 14/11/2003 en dd. 12/10/2010, en de twee convocaties voor het parket dd. 15/11/2003 en dd. 20/11/2010, maken geen melding van de reden waarom u er zich diende aan te bieden, leveren geen

gegevens in welke zaak u wordt opgeroepen en staven dus uw beweringen hieromtrent niet. Deze convocaties kunnen aldus hetgeen voorafgaat niet wijzigen. Ook moet opgemerkt worden dat het algemeen geweten is (zie informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd) dat dergelijke attesten in Azerbeidzjan makkelijk op vraag te verkrijgen zijn tegen betaling en dus sowieso een geringe bewijswaarde hebben. Dit wordt bijvoorbeeld bevestigd door de hierboven gemaakte vaststelling dat uw beweringen over de convocaties die u verkreeg in 2003, absoluut niet te rijmen vallen met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. Het medisch attest betreffende uw hospitalisatie van 19/11/2003 tot 10/12/2003 vermeldt dat u werd opgenomen nadat u werd geslagen door de politie tijdens een betoging. Uit dit attest blijkt ook dat de beschrijving van de omstandigheden waarin u verwondingen opliep louter gebaseerd zijn op uw verklaringen hetgeen de bewijskracht van dit attest ondermijnt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

Ten aanzien van tweede verzoekster:

“A. Feitenrelaas

U bent een Azerisch staatsburger. Op 10/02/2011 heeft u samen met uw man S. H. (...) (O.V. 6.770.201) jullie land van herkomst verlaten. Op 17/02/2011 kwamen jullie in België aan en vroegen jullie asiel aan. Uit uw verklaringen blijkt dat u uw asielaanvraag integraal baseert op de vluchtmotieven die door uw echtgenoot werden aangehaald. Uw echtgenoot verklaart omwille van de volgende redenen zijn land van herkomst te hebben verlaten:

“U, een Azerbeidzjaans staatsburger van Azerische origine en afkomstig uit Soumgait, verklaart omwille van de volgende redenen uw land van herkomst te hebben verlaten. Sinds 2000 bent u een actief lid van de oppositiepartij Musavat. In 2003 vonden er presidentsverkiezingen plaats. Voor deze verkiezingen werd u op 14/11/2003 opgeroepen door de politie en op 15/11/2003 door het parket om er zich aan te bieden. Op 17/11/2003 nam u deel aan een manifestatie van Musavat en the Popular Front in Baku. Toen u hierna naar huis ging werd u opgepakt door de politie en meegenomen naar het politiebureau. Diezelfde dag werd u vrijgelaten. Op 18/11/2003 nam u opnieuw deel aan een manifestatie van de oppositie in Baku. De politie kwam toen gewelddadig tussen en u werd geslagen waarna u het bewustzijn verloor. U kwam terug bij in een hospitaal waar u tot 10/12/2003 werd opgenomen. Enkele dagen hierna werd u opgepakt door het parket en gedurende drie dagen vastgehouden waar tijdens u werd geslagen. Na deze presidentsverkiezingen werd u omwille van uw deelnames aan manifestaties nog ettelijke keren meegenomen door mensen in burger waarna u werd geslagen. Uw vrouw kon geen werk vinden omwille van uw politieke activiteiten. U had een kleine juwelierszaak en op 25/08/2010 plaatste een cliënt een bestelling bij u, hij gaf u goud en diamant ter waarde van 60.000 Manat waarmee u een juweel diende te ontwerpen. Op 25/09/2010 was de bestelling klaar en bracht u uw cliënt hiervan op de hoogte. Dezelfde dag nog werd u echter thuis overvallen en namen dieven de bestelde juwelen mee. Uw cliënt kwam 's avonds langs en gaf u tot 10/10/2010 de tijd om hem 60.000 Manat terug te betalen. U verkocht uw huis en kon de cliënt reeds 28.000 Manat betalen. Op 12/10/2010 ontving u een convocatie waarbij u zich op 15/10/2010 bij de politie diende aan te bieden, hetgeen u deed. U werd toen 2 dagen vastgehouden en geslagen. Op 07/11/2010 vonden er parlementsverkiezingen plaats en u trad op als waarnemer voor Musavat in kiesbureau nr. 43. U stelde fraude vast en klaagde dit aan. Hierna werd u door 2 personen in burger meegenomen en in elkaar geslagen. Op 09/11/2010 dook u met uw gezin onder bij een vriend in Gebele. U vernam dat op 20/11/2010 de wijkagent een convocatie aan uw moeder had overhandigd waarin vermeld stond dat u zich op 23/11/2010 bij het parket van Soumgait diende aan te bieden. Op 10/02/2011 heeft u samen met uw vrouw H. A. (...) (O.V. 6.770.201) verborgen in een vrachtwagen jullie land van herkomst verlaten. Op 17/02/2011 kwamen jullie in België aan en vroegen jullie asiel aan. U bent in het bezit van de volgende documenten: identiteitskaarten, uw rijbewijs, geboorteaktes, huwelijksakte, uw lidkaart van Musavat, een brief dd. 02/01/2010 van een vertegenwoordiger van Musavat, een attest van hospitalisatie van 19/11/2003 tot 10/12/2003, twee convocaties voor de politie dd. 14/11/2003 en dd. 12/10/2010, en twee convocaties voor het parket dd. 15/11/2003 en dd. 20/11/2010.

B. Motivering

Uit uw verklaringen (CGVS p. 3) blijkt dat u sinds 2000 lid bent van de oppositiepartij Musavat. U nam actief deel aan verkiezingscampagnes, deed aan propaganda, en nam deel aan manifestaties en meetings, ten gevolge waarvan u ernstige problemen ondervond. Er dient echter te worden opgemerkt dat er, ondanks de door u voorgelegde lidkaart en brief van een vertegenwoordiger van

Musavat, op basis van uw verklaringen geen geloof kan worden gehecht aan uw politiek engagement en bijgevolg aan de problemen die u naar aanleiding hiervan zou ondervonden hebben. U vertoont immers een gebrek aan kennis met betrekking tot de partij waarvan u lid was en de algemene politieke situatie in Azerbeidzjan. Ook stroken uw verklaringen niet met de informatie voorhanden op het Commissariaat-generaal, waarvan zich een kopie in het administratief dossier bevindt.

Zo verklaart u (CGVS p. 4) dat u ernstige problemen ondervond met de autoriteiten omwille van uw activiteiten in het kader van de presidentsverkiezingen van 2003. Zo werd u tweemaal opgeroepen, eens door de politie op 14/11/2003 en eens door het parket op 15/11/2003, opdat u niet zou meedoen aan de manifestaties die toen plaatsvonden. U stelt dat **16 november 2003** de verkiezingsdag was en bevestigde uitdrukkelijk dat u toen **respectievelijk 2 dagen en 1 dag voor de presidentsverkiezingen** werd opgeroepen. Verder stelde u uitdrukkelijk dat u twee dagen na deze presidentsverkiezingen, nl. op 18/11/2003, tijdens een manifestatie door de politie werd geslagen waarna u het bewustzijn verloor en werd opgenomen in het hospitaal waar u tot 10/12/2003 verbleef. Ter ondersteuning van deze verklaringen legt u twee convocaties dd. 14/11/2003 en 15/11/2003, en een attest van hospitalisatie van 19/11/2003 tot 10/12/2003 voor. Dit laatste document stelt, op basis van uw verklaringen (zie vertaling in groene map document 9), dat u op een manifestatie werd aangevallen door de politie. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt echter dat deze presidentsverkiezingen niet, zoals u stelt, op 16 november 2003 maar op **15 oktober 2003** plaatsvonden. Bijgevolg kan er geen geloof worden gehecht aan uw beweringen als zou u 2 dagen en 1 dag voor de presidentsverkiezingen van 2003 door de autoriteiten zijn opgeroepen, en 2 dagen na deze presidentsverkiezingen tijdens een manifestatie door de politie zijn geslagen waarna u diende te worden opgenomen in een hospitaal. Aangezien deze twee convocaties en het attest van hospitalisatie dateren van november 2003 en bijgevolg onmogelijk eventuele problemen vlak voor en na de presidentsverkiezingen van 15 oktober 2003 kunnen staven, maar integendeel enkel de bedrieglijkheid van uw verklaringen bevestigen, hebben deze documenten geen bewijswaarde omtrent de problemen die u kende n.a.v. de presidentsverkiezingen van 2003.

Verder verklaart u (CGVS p. 6-8) dat u tijdens de parlementsverkiezingen van 2010 optrad als waarnemer voor Musavat in het kiesbureau nr. 43 waarna u eveneens ernstige problemen heeft ondervonden. Uw verklaring dat er op het stembiljet dat wordt uitgereikt aan een kiezer zich geen handtekening en geen stempel bevindt van een lid van de kiescommissie, valt echter niet te rijmen met de informatie voorhanden op het Commissariaat-generaal waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd. Evenmin valt uw bewering dat wanneer een kiezer zijn stembiljet krijgt, er geen bepaalde handeling door een lid van de kiescommissie wordt verricht, te rijmen met voornoemde informatie. Uw motivering dat u niks heeft gezien en redelijk snel werd meegenomen door uw belagers, is onafdoende. U verklaart immers dat u diende toe te zien op het goede verloop van de verkiezingen, dat u de regels kent hoe alles correct diende te verlopen, en dat u de fases kent die moeten doorlopen worden als een kiezer wil stemmen. U verklaart ook dat u pas in de namiddag werd meegenomen door uw belagers, zodat u ruimschoots de tijd heeft gehad om het verloop van het stemmen te aanschouwen. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u toen optrad als waarnemer, waardoor er evenmin geloof kan worden gehecht aan de problemen die u toen zou hebben gekend.

Wat betreft de problemen die u kende nadat u per convocatie dd. 12/10/2010 zich op 15/10/2010 bij de politie diende aan te bieden, verklaart u (CGVS p. 5) dat de politie u toen niet zei tegen wanneer u het geld aan uw cliënten diende terug te betalen noch hoeveel u aan hen moest betalen. In de door u bij de Dienst Vreemdelingenzaken ingevulde vragenlijst van het Commissariaat-generaal (vragenlijst p. 2) meldt u echter dat u door de politie één maand de tijd kreeg om de resterende 32.000 Manat te betalen en indien u dat niet zou doen zou er een gerechtelijk onderzoek tegen u worden opgestart. Bij confrontatie (CGVS p. 10) bleef u erbij dat de politie u toen geen tijdslimiet oplegde noch een bepaalde som bepaalden, hetgeen echter deze tegenstrijdigheid niet opheft.

U verklaart ook (CGVS p. 9) dat toen u ondergedoken leefde in Gebele, uw moeder een convocatie dd. 20/11/2010 ontving opdat u zich zou aanbieden bij het parket. U vermoedt dat u zich diende aan te bieden omdat er een gerechtelijk onderzoek tegen u liep m.b.t. de som geld die u nog diende te betalen aan uw cliënten. Gevraagd naar een stand van zaken kan u hier geen verdere informatie over geven. U heeft vanuit België enkel contact gehad met uw moeder maar u heeft haar hierover geen vragen gesteld omdat ze ziek is en u haar niet ongerust wil maken (CGVS p. 2). U heeft nooit op enige andere manier geprobeerd informatie in te winnen over de actualiteit van uw problemen. U heeft geen contact genomen met uw zus of twee broers noch met andere leden van Musavat. Uw motivering (CGVS p. 9-10) dat u bang bent om hen te bellen omdat u vreest dat de telefoon zal worden afgeluisterd en de autoriteiten zo te weten zullen komen waar u verblijft, is onafdoende. Vooreerst moet worden opgemerkt dat deze motivering om geen contact te nemen met uw familie of leden van Musavat contradictorisch is aangezien u wel telefonisch contact had met uw moeder. Ook moet worden opgemerkt dat er nog voldoende andere communicatiemiddelen voorhanden zijn om contact op te

nemen met het thuisfront, zoals onder meer het internet of een eenvoudige briefwisseling, hetzij rechtstreeks, hetzij via derden. Van een asielzoeker kan redelijkerwijs worden verwacht dat hij geregeld pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen en een niet aflatende en doorgedreven belangstelling heeft voor zijn zaak. Uw nalatige handelingen wijzen op een gebrek aan interesse en doen ernstige twijfels rijzen over de ernst van uw vrees voor vervolging in Azerbeidzjan als ook over de geloofwaardigheid van uw problemen.

Bovenstaande vaststellingen zijn van die aard dat er in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden weerhouden.

De door u neergelegde documenten kunnen deze conclusie niet wijzigen. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat documenten die worden ingediend ter ondersteuning van een aangehaald relaas en vervolgingsfeiten slechts in aanmerking kunnen worden genomen voor zover deze een coherent, plausibel en waarachtig relaas ondersteunen, wat in casu niet het geval is gelet op bovenstaande vaststellingen. Verder kan nog het volgende over deze documenten worden opgemerkt. De identiteitskaarten, uw rijbewijs, geboorteaktes, en huwelijksakte, bevatten louter persoonsgegevens die niet worden betwist. Uw lidkaart van Musavat attesteert enkel uw lidmaatschap maar levert geen informatie over uw beweerdde politieke activiteiten noch over uw problemen. De brief dd. 02/01/2010 van een vertegenwoordiger van Musavat doet geen afbreuk aan de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen aangezien getuigschriften van een politieke beweging, die een bijkomend bewijs kunnen zijn van de aangehaalde feiten, op zich niet voldoende zijn om het gebrek aan geloofwaardigheid van het relaas van een asielzoeker te herstellen. De twee convocaties voor de politie dd. 14/11/2003 en dd. 12/10/2010, en de twee convocaties voor het parket dd. 15/11/2003 en dd. 20/11/2010, maken geen melding van de reden waarom u er zich diende aan te bieden, leveren geen gegevens in welke zaak u wordt opgeroepen en staven dus uw beweringen hieromtrent niet. Deze convocaties kunnen aldus hetgeen voorafgaat niet wijzigen. Ook moet opgemerkt worden dat het algemeen geweten is (zie informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd) dat dergelijke attesten in Azerbeidzjan makkelijk op vraag te verkrijgen zijn tegen betaling en dus sowieso een geringe bewijswaarde hebben. Dit wordt bijvoorbeeld bevestigd door de hierboven gemaakte vaststelling dat uw beweringen over de convocaties die u verkreeg in 2003, absoluut niet te rijmen vallen met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. Het medisch attest betreffende uw hospitalisatie van 19/11/2003 tot 10/12/2003 vermeldt dat u werd opgenomen nadat u werd geslagen door de politie tijdens een betoging. Uit dit attest blijkt ook dat de beschrijving van de omstandigheden waarin u verwondingen opliep louter gebaseerd zijn op uw verklaringen hetgeen de bewijskracht van dit attest ondermijnt”

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekers voeren in een enig middel de schending aan van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur zoals de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en tenslotte van de rechten van verdediging. Hun middel werken zij als volgt uit:

“Ten onrechte weigerde het CGVS om de vluchtelingenstatus aan verzoekers toe te kennen. Het CGVS stelt verkeerdelijk dat uit de verklaringen van verzoekers niet kan worden afgeleid dat zij voldoen aan de criteria zoals vastgelegd in de conventie van Genève. In tegenstelling tot hetgeen het CGVS heeft beslist, bevatten de verklaringen van verzoekers wel degelijk voldoende en ernstige aanwijzingen voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de conventie van Genève dd. 28/07/1951. Verzoekers lopen wel degelijk gevaar in Azerbeidzjan. De asielaanvraag van verzoekers is gebaseerd op het feit dat zij vrezden in Azerbeidzjan het slachtoffer te zullen worden van arrestaties en represailles vanwege de autoriteiten, omwille van de politieke activiteiten van verzoeker. Sinds 2000 was verzoeker actief lid van de Musavat partij. Hij had geen welomschreven functie binnen de partij maar nam wel geregeld deel aan manifestaties, zo o.a. ter gelegenheid van de presidentsverkiezingen van 2003. Tijdens de parlamentsverkiezingen van november 2010 was verzoeker in het kiesbureau 43 aanwezig als vertrouwenspersoon en waarnemer voor de partij Musavat. Toen hij getuige was geweest van fraude en

geëist had dat zijn klacht zou worden geregistreerd, kreeg hij slagen van agenten in burger. Verzoeker vreest tegelijk het slachtoffer te zullen worden van represailles vanwege individuen die banden hebben met de autoriteiten omwille van een foutgelopen bestelling van juwelen in september 2010. Hij vreest dat de autoriteiten, of althans individuen die banden hebben met de autoriteiten, betrokken zijn geweest bij de foutgelopen transactie.

Op die manier kunnen de autoriteiten hem valselijk diverse strafbare feiten in de schoenen schuiven om op die manier met hem af te rekenen als reactie op zijn steun voor de Musavat partij. Verzoeker is ervan overtuigd dat de autoriteiten eender welk voorwendsel zoeken om hun acties tegen hem te rechtvaardigen. Verzoeker is ervan overtuigd dat hij ter gelegenheid van een eventuele rechtszaak niet op een eerlijk proces zal kunnen rekenen en dat hij geen schijn van een kans zal kunnen maken om zijn onschuld aan te tonen. Verzoeker vreest dat hij zal worden gearresteerd en dat hij tijdens zijn opsluiting het slachtoffer van agressie zal worden. Verzoekers zijn ervan overtuigd dat hun leven wel degelijk in gevaar is in Azerbeidzjan. De problemen van verzoekers zijn wel degelijk ernstig. Het CGVS stelde ten onrechte de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen in vraag. Verzoekers zijn het niet eens met de gronden waarop het CGVS zich heeft gebaseerd om aan hen de hoedanigheid van vluchteling te weigeren. Verzoekers wensen de volgende opmerkingen te formuleren op de weigeringsmotieven in de bestreden beslissingen. Ten eerste wensen verzoekers op te werpen dat de uitgetypte notities die genomen zijn door het CGVS n.a.v. hun gehoor op het CGVS dd. 9 november 2011 en die zich bevinden in het administratief dossier grotendeels moeilijk bevattelijk zijn. De dossierbehandelaar heeft de verklaringen van verzoekers niet letterlijk genoteerd maar heeft gedurende het ganse gehoor een vorm van noteren gebruikt (een soort van beknopte weergave van de gezegden van verzoekers) die op meerdere onderdelen helaas alleen maar verstaanbaar is voor de dossierbehandelaar zélf maar niet voor een derde lezer. De uitgetypte notities in het gehoorverslag corresponderen alleszins niet letterlijk met de mondelinge verklaringen die verzoekers hebben gegeven tijdens hun gehoor. Doordat de nota's moeilijk begrijpelijk / verstaanbaar zijn en diverse passages zelfs helemaal warrig / onhelder, wordt het voor Uw Raad noch voor verzoekers en hun advocaat mogelijk gemaakt om de weigeringsmotieven in de bestreden beslissing op volwaardige wijze te toetsen aan de notities die werden gemaakt ter gelegenheid van hun gehoor. Bovendien is het zo dat wanneer de verklaringen van verzoekers niet letterlijk maar slechts in de vorm van een beknopte, vaak moeilijk bevattelijke samenvatting worden weergegeven, zeer veel randinformatie gewoonweg verloren gaat. Hierdoor kan een derde lezer ONMOGELIJK een correct en waarheidsgetrouw beeld krijgen van de verklaringen van verzoekers. Doordat veel antwoorden van verzoekers niet letterlijk maar slechts gedeeltelijk werden uitgetypt, is veel essentiële informatie verloren gegaan. Dit houdt een schending in van de zorgvuldigheidsverplichting. Op die manier worden immers de rechten van de verdediging van verzoekers geschonden. Om die reden alleen al dient de bestreden beslissing te worden vernietigd. Minstens zou het administratief dossier dienen te worden teruggestuurd naar het CGVS om de uitgetypte nota's opnieuw te laten uittypen, conform de letterlijke verklaringen van verzoekers; in plaats van een soort beknopte weergave te geven van de verklaringen van verzoekers, die op meerdere onderdelen alleen maar bevattelijk is voor de auteur zélf... Ten tweede is het duidelijk dat de voornaamste reden van weigering van de asielaanvraag van verzoekers is gelegen in het feit dat het CGVS het verzoeker ten kwade duidt dat hij tijdens zijn gehoor op het CGVS gezegd had dat de presidentsverkiezingen van 2003 hadden plaatsgevonden in november 2003 daar waar deze (volgens de beschikbare algemene informatie) hadden plaatsgevonden in oktober 2003. liet is duidelijk dat het in casu een loutere menselijke vergissing betreft in hoofde van verzoeker. Het CGVS heeft ten onrechte geen rekening gehouden met het tijdsverloop van acht jaren tussen de betreffende verkiezingen en het interview van verzoeker op het CGVS. De dossierbehandelaar bij het CGVS heeft verzoeker ten onrechte helemaal niet geconfronteerd met het gegeven dat de presidentsverkiezingen niet in november maar wel in oktober 2003 hadden plaatsgevonden. Op die manier heeft het CGVS verzoeker de kans ontnomen om zichzelf alsnog te corrigeren dan wel een korte toelichting te kunnen geven bij zijn vergissing; minstens om even een korte reflectie voor zichzelf te kunnen doen om na te gaan of zijn feitenrelaas eigenlijk wel kan kloppen, gelet op het gegeven dat de verkiezingen niet in november maar wel in oktober 2003 hadden plaatsgevonden. Dat in casu wel degelijk sprake is of kan zijn van een loutere menselijke vergissing in hoofde van verzoeker, blijkt uit het feit dat tijdens zijn uitgebreid gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken dd. 7 april 2011, verzoeker alleszins niet heeft gezegd dat de presidentsverkiezingen in november 2003 hadden plaatsgevonden. De verwarring in hoofde van verzoeker was mede veroorzaakt door het feit dat de van 2010 precies in november hadden plaatsgevonden; vandaar de lapsus in zijn hoofde toen hij gezegd had dat de presidentsverkiezingen van 2003 in november hadden plaatsgevonden . terwijl ze eigenlijk in oktober 2003 waren geweest. Het is onduidelijk waarom de dossierbehandelaar verzoeker niet meteen heeft geconfronteerd met de vaststelling dat de verkiezingen niet in november maar wel in oktober 2003 hadden plaatsgevonden. Op het ogenblik van het gehoor dd. 9 november 2011 beschikte de dossierbehandelaar wel degelijk over

deze algemene informatie maar hij heeft er welbewust voor gekozen om deze voor verzoeker achterwege te houden. Zoals blijkt uit het gehoorverslag van verzoeker op blz. 4. heeft de dossierbehandelaar verzoeker SLECHTS 1 keer een uiterst korte vraag gesteld naar de datum van de verkiezingen ("Hoeveel tijd na de verk van 2003?"; "16° was verk"; "november?"; "ja") méér ook niet.. Aangezien precies dit onderdeel van verzoekers asielaanvraag juist het voornaamste weigeringsmotief uitmaakt in de bestreden beslissing, is het onredelijk dat verzoeker niet minstens werd geconfronteerd met dit gegeven tijdens het gehoor zelf. Uit de lezing van de rest van het gehoorverslag blijkt bovendien duidelijk dat de betreffende dossierbehandelaar duidelijk vooringenomen was geworden onmiddellijk nadat verzoeker gezegd had dat de presidentsverkiezingen in november 2003 hadden plaatsgevonden. De dossierbehandelaar ging er vanaf dat moment (vanaf blz. 4 van het gehoorverslag) van uit dat verzoeker zowieso niet de waarheid sprak en voerde vanaf dat welbepaalde moment geen grondig onderzoek meer naar de overige asielmotieven van verzoeker. Zo stelde de dossierbehandelaar amper enkele vragen over het juwelen-incident (waarbij personen gelieerd aan de overheid betrokken waren geweest) van september-oktober 2010, hetwelk nochtans mede de oorzaak was geweest waarom verzoekers hun land hadden ontvlucht. Hiervoor hadden minstens bijkomende onderzoekshandelingen kunnen en dienen te worden gevoerd. Verzoeker had minstens grondiger dienen te worden gehoord desbetreffend; het CGVS had bijkomende informatie kunnen en moeten inwinnen dienaangaande, Het is overduidelijk dat het CGVS bij de voorbereiding van dit dossier alsook bij het nemen van haar weigeringsbeslissing onzorgvuldig is geweest. Minstens dient het administratief dossier te worden teruggestuurd naar het CGVS voor bijkomend onderzoek op dit onderdeel van verzoekers asielaanvraag. Ten derde zoek het CGVS spijkers op laag water indien zij verzoeker verwijt geen correcte informatie te hebben gegeven omtrent een specifiek onderdeel van het stemverloop tijdens de parlementsverkiezingen van november 2010. Met name verwijt het CGVS dat verzoeker niet zou weten dat er op de stembiljetten al dan niet een handtekening en stempel van een lid van de kiescommissie zou bevinden. Zoals verzoeker had aangehaald tijdens zijn gehoor, was hij geen lid van de kiescommissie maar een waarnemer, De uitleg die hij daarenboven had gegeven dat hij al gauw werd meegenomen door agenten in burger, is wel degelijk een redelijke verklaring voor het feit dat hij op een welbepaalde detail-vraag geen correct antwoord heeft kunnen geven. Zoals overduidelijk uit o.a. blzn. 7 en 8 van het gehoorverslag is gebleken, heeft verzoeker een overvloed aan andere geloofwaardige informatie kunnen geven aangaande de praktische gang van zaken op de verkiezingsdag informatie dewelke alleen maar kan worden geweten door een persoon die op die dag daadwerkelijk als waarnemer in het desbetreffende kieslokaal aanwezig was geweest. Het CGVS gaat selectief tewerk, enkel maar in het nadeel van verzoekers. Hiermee toont het CGVS dat zij in dit dossier geen blijk heeft gegeven van behoorlijk en zorgvuldig bestuur. Ten vierde was verzoeker wel degelijk hang om zijn moeder of andere familieleden te contacteren voor bijkomende informatie inzake de actualiteit van zijn problemen. Verzoeker is wel degelijk bevreesd dat de autoriteiten de telefoon aftappen en dat zij briefwisseling kunnen onderscheppen. Het weigeringsmotief van het CGVS dat verzoeker geen interesse zou tonen inzake zijn asielaanvraag is allesbehalve ernstig. Tenslotte blijkt noch uit het administratief dossier, noch uit de bestreden beslissing dat het CGVS alle haar ter beschikking zijnde middelen heeft aangewend om na te gaan of de door diverse door verzoeker voorgelegde stukken (waaronder de lidkaart van de Musavat partij de brief dd. 2 januari 2010 van een vertegenwoordiger van de Musavat partij; twee convocaties voor de politie dd. 14 november 2003 en dd. 12 oktober 2010 en twee convocaties voor het Parket dd. 15 november 2003 en dd. 20 november 2010) al dan niet correcte informatie bevatten aangaande zijn problemen. Het besluit van het CGVS, waarbij deze laatste zich gemakshalve verschuift achter het bewering dat 'volgens beschikbare informatie' valse documenten tegen betaling gemakkelijk kunnen worden verkregen in Azerbeidzjan, is minstens voorbarig. Verzoekers spreken met klem tegen dat zij welke valse stukken dan ook zouden hebben aangewend in het kader van hun asielprocedure. De diverse voorgelegde stukken vormden minstens een begin van bewijs, die in het kader van een grondiger onderzoek terzake, wel degelijk nuttige gegevens m.b.t verzoekers moeilijkheden hadden kunnen verschaffen.

Bewijslast:

Hoewel in principe de bewijslast in de eerste plaats rust op bij de kandidaat vluchteling, dient dit genuanceerd te worden:

"In most cases a person fleeing from persecution will have arrived with the barest necessities and very frequently even without personal documents. Thus, while the burden of proof in principle rests on the applicant, the duty to ascertain and evaluate all the relevant facts is shared between the applicant and the examiner."

Vrij vertaald: In de meeste gevallen zal een persoon, op de vlucht voor vervolging, aangekomen zijn met enkel het hoogst noodzakelijke en vrij vaak zonder enige persoonlijke documenten. Bijgevolg, hoewel de bewijslast in beginsel rust hij de asielaanvrager; wordt de plicht om alle relevante feiten te verifiëren en evalueren verdeeld tussen aanvrager en examiner. (UNHCR, "Handbook on Procedures and Criteria

for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees”, 1979, heruitgegeven. Genève, januari 1992. nr. 196).

Noch uit het administratief dossier, noch uit de bestreden beslissing blijkt dat het CGVS alle haar ter beschikking zijnde middelen heeft aangewend om na te gaan of de nieuwe door verzoeker aangehaalde elementen al dan niet verifieerbare informatie bevatten aangaande zijn problemen.

Voordeel van de twijfel:

(2) Benefit of the doubt

203. After the applicant has made a genuine effort to substantiate his story there may still be a lack of evidence for some of his statements As explained above (paragraph 196), it is hardly possible for a refugee to ‘prove’ every part of his case and, indeed, if this were a requirement the majority of refugees would not be recognized It/s therefore frequently necessary to give the applicant the benefit of the doubt.

204. The benefit of the doubt should, however, only be given when all available evidence has been obtained and checked and when the examiner is satisfied as to the applicant’s general credibility, The applicant’s statements must be coherent and plausible, and must not run counter to generally known facts.

(UNHCR, “Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees”, 1979, heruitgegeven, Genève, januari 1992, nr. 196).

Bovendien zal de asielzoeker het voordeel van de twijfel genieten op voorwaarde dat zijn/haar verklaringen geloofwaardig zijn en er geen goede redenen zijn om dit voordeel niet te verlenen. In casu bestaat er geen ernstige reden om dit voordeel van de twijfel niet te verlenen aan verzoekers.”

Met betrekking tot de subsidiaire bescherming stellen verzoekers het volgende:

“Artikel 48/4, § 2, b): foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Verzoekers asielrelaas beantwoordt wel degelijk aan artikel 48/4 § 2, b) van de wet van 15/12/1980. –

- Artikel 48/4 § 2 b): foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij een eventuele terugkeer naar Azerbeidzjan vrezen verzoekers hoedanook het slachtoffer te zullen worden van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Tijdens hun gehoren op het CGVS dd. 9 november 2011 hebben verzoekers op voldoende wijze kunnen aantonen dat hun leven wel degelijk in gevaar is in Azerbeidzjan.

- Schending van het redelijkheidsbeginsel:

Verzoekers zijn van oordeel dat het CGVS het redelijkheidsbeginsel miskend heeft. Gelet op de door hen uitgewerkte argumenten tijdens hun gehoor op het CGVS dd. 29 november 2011 kon deze laatste niet in redelijkheid komen tot de door haar genomen beslissing. De in het dossier voorhanden zijnde feitelijke gegevens zijn onverenigbaar met het door het CGVS genomen besluit. Om al de hierboven aangehaalde redenen dienen derhalve de beslissingen van weigering van de subsidiaire beschermingsstatus dd. 29 november 2011 te worden vernietigd. Minstens is het in de huidige stand van het dossier niet mogelijk om de versie van verzoekers te weren zonder dat het CGVS een grondig(er) onderzoek heeft kunnen voeren naar de gebeurtenissen die verzoekers genooddaakt hebben hun land te ontvluchten. Het relaas van verzoekers vereist minstens een verdergaand onderzoek door het CGVS.”

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Waar verzoekers tegelijkertijd een schending aanvoeren van de formele en de materiële motiveringsplicht, dient er op te worden gewezen dat zij niet in redelijkheid kunnen aanvoeren dat enerzijds de juridische en feitelijke overwegingen niet in de bestreden beslissing zijn weergegeven en anderzijds die redenen niet deugdzzaam zijn (RvS 11 juli 2001, nr. 97.739). De schending van de formele motiveringsplicht kan, *in casu*, niet op ontvankelijke wijze ingeroepen worden, daar uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motieven die de beslissingen onderbouwen, kennen (RvS 25 september 2002, nr. 110.660). Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

2.3. In de bestreden beslissingen waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd, wordt gewezen op de verklaringen van verzoekers waardoor geen geloof kan worden gehecht aan het politiek engagement van eerste verzoeker en bijgevolg aan de problemen die ze naar

aanleiding daarvan zouden ondervonden hebben. Het Commissariaat-generaal stelt namelijk vast dat eerste verzoeker een gebrek aan kennis tentoonspreidt met betrekking tot de partij waarvan hij lid was en de algemene politieke situatie, waarbij blijkt dat hij de presidentsverkiezingen van 2003 niet correct in de tijd kon situeren, terwijl hij uitgerekend toen ernstige problemen zou hebben ondervonden. De commissaris-generaal wijst er ook op dat eerste verzoeker beweerde tijdens de parlementsverkiezingen van 2010 te hebben opgetreden als waarnemer voor Musavat, terwijl hij bepaalde info, waarvan mag verondersteld worden dat een waarnemer hierover beschikt, niet kent. De commissaris-generaal stelde ook een tegenstrijdigheid vast met betrekking tot de problemen van eerste verzoeker naar aanleiding van de juwelendiefstal en nadat hij per convocatie bij de politie werd uitgenodigd, waarbij zijn verklaringen tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal verschilden van deze die hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken had afgelegd. In de beslissing wordt ook vermeld dat eerste verzoeker niet meer heeft geïnformeerd naar de actualiteit van zijn problemen, terwijl hij daartoe wel de gelegenheid heeft gehad. Tenslotte merkt de commissaris-generaal op dat documenten slechts in aanmerking kunnen worden genomen voor zover deze een coherent, plausibel en waarachtig relaas ondersteunen. Inhoudelijk tonen de documenten verzoekers' problematiek niet aan en uit informatie blijkt ook dat bepaalde attesten, zoals deze die ingediend zijn door verzoekers, in Azerbeidzjan makkelijk op vraag te verkrijgen zijn tegen betaling en daardoor een geringe bewijswaarde hebben.

2.4. Voor zover verzoekers menen dat hun rechten van verdediging en de zorgvuldigheidsplicht worden geschonden ten gevolge van de uitgetypte notities die in het administratief dossier zijn opgenomen en die volgens hen geen letterlijke weergave van het gehoorverslag bevatten, dient te worden benadrukt dat in de bestreden beslissingen de vastgestelde motieven nauwkeurig worden vermeld met telkens de verwijzing naar de exacte vindplaats in de verschillende gehoorverslagen. Het verslag laat minstens toe, in tegenstelling tot wat verzoekers beweren, de weigeringsmotieven effectief te toetsen. In het kader van hun rechten van verdediging werd aan verzoekers trouwens de mogelijkheid geboden om zich naar aanleiding van hun verzoekschrift of eventueel zelfs ter terechtzitting te verweren en hun relaas aan te vullen, vooral aangezien zij beweren dat veel essentiële informatie verloren is gegaan. De Raad stelt echter vast dat verzoekers geen enkel essentieel gegeven aanreiken dat niet in het gehoorverslag is opgenomen. Verzoekers slagen er niet in een schending van hun rechten van verdediging of van de zorgvuldigheidsplicht aannemelijk te maken.

2.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.6. In het kader van de asielprocedure draagt de asielzoeker een verantwoordelijkheid, in die zin dat van hem wordt verwacht dat hij zo duidelijk en volledig mogelijk zijn asielmotieven weergeeft, zeker wat de feiten betreft die de kern van zijn asielrelaas raken (RvS 19 december 2006, nr. 166.028; RvS 27 september 2006, nr. 162.792). Vooreerst stelt de Raad vast dat eerste verzoeker aangaf dat de presidentsverkiezingen van 2003 op 16 november plaatsvonden, terwijl deze volgens de commissaris-generaal op 15 oktober plaatsvonden (stuk 6, gehoorverslag CGVS 09/11/2011, p. 4). Deze verkeerde situering in de tijd is van belang, aangezien eerste verzoeker uitdrukkelijk verklaarde dat hij toen respectievelijk 2 dagen en 1 dag voor de presidentsverkiezingen werd opgeroepen door de politie zodat hij niet zou meedoen aan de manifestaties die toen plaatsvonden (*Ibid.*). Eerste verzoeker verklaarde ook dat hij twee dagen na deze presidentsverkiezingen door de politie werd geslagen, waarna hij het

bewustzijn verloor en werd opgenomen in het ziekenhuis (*Ibid.*). Verzoeker betwist in zijn verzoekschrift de verkeerde situering in de tijd van de verkiezingen niet, maar doet deze af als een simpele vergissing waarbij hij onder andere wijst op het tijdsverloop tussen de bewuste verkiezingen en het gehoor en het feit dat de parlementsverkiezingen van 2010 in november plaatsvonden, waardoor de verwarring ontstond. De Raad merkt op dat de *a posteriori*-uitleg van verzoeker niet kan worden aanvaard als rechtvaardiging voor zijn verkeerde situering in de tijd. Van verzoeker, die zichzelf omschrijft als een lid van Musavat dat actief deelnam aan verkiezingscampagnes (stuk 11, Vragenlijst DVZ 07/04/2011, p. 3) en die de gebeurtenissen naar aanleiding van de presidentsverkiezingen van 2003 als het startpunt van zijn problemen weergeeft (*Ibid.*), mag immers op dit punt meer precisie worden verwacht. Het feit dat eerste verzoeker niet door de commissaris-generaal werd geconfronteerd met deze onjuiste situering en het verwijt dat er maar één keer werd gevraagd naar de datum van de presidentsverkiezingen biedt geen afdoende verklaring voor het verkeerd weergeven van het moment van de presidentsverkiezingen en aldus van de gebeurtenissen. Er is geen enkele wettekst noch rechtsbeginsel die de commissaris-generaal ertoe verplicht de asielzoeker attent te maken op of te confronteren met de voor hem nadelige elementen van het dossier en van het verhoor. Ook verzoekers' bewering dat de dossierbehandelaar duidelijk vooringenomen was en amper enkele vragen stelde over het juwelen-incident, is niet aannemelijk. Van een kandidaat-vluchteling mag namelijk verwacht worden dat hij zelf de markante gebeurtenissen aanbrengt (RvS 21 januari 2000, nr. 84.788). De commissaris-generaal kon de onjuiste situering van de presidentsverkiezingen van 2003 rechtsgeldig aangrijpen om de ongeloofwaardigheid van het politiek profiel van eerste verzoeker aan te tonen.

2.7. De Raad stelt overigens vast dat er nog bijkomende elementen zijn waaruit de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas blijkt. Zo verklaarde eerste verzoeker dat er op het stembiljet geen handtekening en geen stempel stond van een lid van de kiescommissie (stuk 6, gehoorverslag CGVS 09/11/2011, p. 4), terwijl uit de informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat dit wél het geval is (stuk 18, Landeninformatie, 'Info kieswet'). Er kan verwacht worden van eerste verzoeker dat hij zulke informatie wel zou weten, aangezien hij verklaarde opgetreden te hebben als waarnemer voor Musavat in het kiesbureau nr. 43 (stuk 6, gehoorverslag CGVS 09/11/2011, p. 5). Van iemand die dient toe te zien op het goede verloop van de verkiezingen, ongeacht de vraag of hij lid van de kiescommissie was, of loutere waarnemer zoals verzoekers in hun verzoekschrift in de verf trachten te zetten, zou redelijkerwijs verwacht mogen worden dat hij de regels kent die van toepassing zijn.

2.8. De Raad merkt tevens op dat verzoekers niets inbrengen tegen het pertinente motief omtrent de tegenstrijdigheid naar aanleiding van hun oproeping bij de politie ingevolge de juwelendiefstal, waarbij eerste verzoeker aanvankelijk verklaarde dat hij van de politie één maand de tijd kreeg om 32.000 Manat te betalen, waarbij bij niet betaling een gerechtelijk onderzoek zou worden gestart (stuk 11, Vragenlijst DVZ 07/04/2011, p. 3), terwijl hij nadien op het Commissariaat-generaal verklaarde dat de politie niet meedeelde hoeveel en binnen welke termijn hij diende te betalen (stuk 6, gehoorverslag CGVS 09/11/2011, p. 5). Bijgevolg neemt de Raad dit motief, dat het ongeloofwaardig karakter van het asielrelaas verder ondersteunt, over en maakt het tot het zijne. Waar verzoekers in hun verzoekschrift beweren dat er geen reden is om aan hen het voordeel van de twijfel te ontzeggen, merkt de Raad op dat het voordeel van de twijfel slechts kan worden toegestaan indien, na onderzoek van alle elementen, de overtuiging bestaat dat de afgelegde verklaringen geloofwaardig zijn (RvS 21 oktober 2003, nr. 124.438), wat te dezen niet het geval is.

2.9. Van een asielzoeker mag een niet aflatende en doorgedreven belangstelling voor zijn zaak worden verwacht. Uit het administratief dossier blijkt dat eerste verzoeker geen informatie kon geven over de huidige stand van zaken van zijn problemen (stuk 6, gehoorverslag CGVS 09/11/2011, p. 1; p. 9-10). Verzoekers verklaren in hun verzoekschrift dat ze bang zijn om de moeder of andere familieleden van eerste verzoeker te contacteren omdat de autoriteiten de telefoon aftappen en briefwisseling kunnen onderscheppen. Vooreerst merkt de Raad op dat er nog andere communicatiemogelijkheden buiten telefoon en briefwisseling bestaan. Daarnaast stelt de Raad vast dat eerste verzoeker tijdens het gehoor verklaarde nog wél contact te hebben met zijn moeder (stuk 6, gehoorverslag CGVS 09/11/2011, p. 2), waardoor er mag worden verwacht dat hij in staat is om, al dan niet op rechtstreekse wijze, actuele informatie over de evolutie van zijn problemen, te bekomen. Het gebrek aan actuele informatie doet bijgevolg verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers.

2.10. Waar verzoekers de beoordeling door de commissaris-generaal van de door hen voorgelegde stukken bekritisieren, wijst de Raad erop dat documenten slechts bewijswaarde hebben voor zover ze geloofwaardige verklaringen ondersteunen, hetgeen *in casu* niet het geval is, zoals hierboven werd toegelicht. Daarnaast stelt de Raad vast dat het Commissariaat-generaal, ondanks hetgeen verzoekers

beweren, de documenten ook inhoudelijk heeft besproken, door onder andere te stellen dat de convocaties geen melding geven waarom eerste verzoeker zich diende aan te bieden aan het politiebureau en ook geen gegevens vermelden over de zaak waarin eerste verzoeker werd opgeroepen. Verzoekers' bewering dat de commissaris-generaal "*zich gemakshalve verschuilt*" achter de informatie waarover ze beschikt, is dus niet afdoende. Bovendien dient te worden opgemerkt dat de loutere ontkenning van verzoekers dat het om valse stukken zou gaan niet bij machte is om de objectieve informatie te weerleggen waarop het oordeel van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen is gebaseerd en waaruit blijkt dat de attesten die verzoekers hebben voorgelegd gemakkelijk op vraag te verkrijgen zijn tegen betaling en dus in ieder geval een geringe bewijswaarde hebben (stuk 18, Landeninformatie, info docs in Azerbeidzjan).

2.11. Ook voor de toekenning van de subsidiaire bescherming wordt de geloofwaardigheid van het relaas vereist (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet met artikel 4, lid 5 richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004). Aangezien verzoekers' vluchtrelazen niet geloofwaardig zijn, kunnen zij zich niet langer baseren op de elementen aan de basis van hun relaas om aannemelijk te maken dat zij in geval van terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zouden lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De loutere bewering het slachtoffer te zullen worden van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling en de loutere vermelding van de in Azerbeidzjan nog steeds voorkomende mensenrechtenschendingen en de onstabiele veiligheidstoestand volstaat niet om aan te tonen dat er wat hen betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade bestaat in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekers blijven hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480). Verzoekers' betoog volstaat evenmin om aannemelijk te maken dat er in hun land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.12. Er werd geen schending van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag aannemelijk gemaakt. De beslissingen steunen op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen die de Raad beaamt en overneemt. De beslissingen staan geenszins in wanverhouding tot de motieven waarop ze zijn gebaseerd. Verzoekers tonen niet aan dat er onzorgvuldig werd tewerk gegaan of dat met bepaalde elementen geen rekening zou zijn gehouden. Er werd geen schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel of een manifeste appreciatiefout aangetoond.

Het eerste en enig middel is ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig maart tweeduizend en twaalf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. A. DE LUYCK,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. DE LUYCK

F. TAMBORIJN